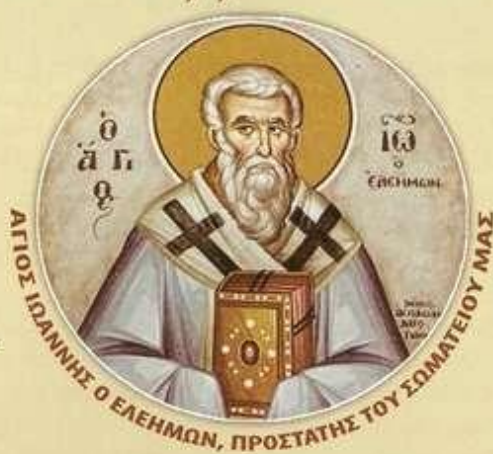

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1964

«Δανείζει Θεῷ ὁ
ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ
δέ τό δόμα αὐτοῦ
ἀνταποδώσει αὐτῷ».
(Παρ. 19,17).

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε
τοῖς πένησιν· ἡ δικαιο-
σύνη αὐτοῦ μένει
εἰς τόν αἰῶνα»
(Β' Κορ. 9,9)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
Ἦχος πλ. δ'
Ἐν τῇ ὑπομονῇ σου
ἐκτίσω τόν μισθόν σου,
Πάτερ ὅσιε, ταῖς προσευ-
χαῖς ἀδιαλείπτως ἐγκατε-
ρήσας, τοὺς πτωχοὺς ἀγα-
πήσας καί τούτοις
ἐπαρκέσας ἀλλὰ πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, Ἰωάννη
Ἐλεήμον μακάριε,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τοῦ φιlanθρωπικοῦ Σωματείου «ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ»
Ὁδός Ἑρμοῦ 1, Τ.Κ. 546 25 Θεσσαλονίκη, τηλ. καί fax: 2310 534 714
ΤΕΥΧΟΣ 3ο ΕΤΟΣ 2008

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος»

(Λουκᾶ 2, 11)

Ὁ ὕμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας μας, σέ τόνους ὑψηλοῦς καί πανηγυρικοῦς, ὑμνεῖ τό μεγάλο γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καί προσκαλεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς σέ μιά πανηγυρική δοξολογία.

«Οὐράνιοι Δυνάμεις τεχθέντα τόν Σωτῆρα, Κύριον καί Δεσπότην, μνηύουσι τῷ κόσμῳ».

«Σήμερον οἱ Ποιμένες, βλέπουσι τόν Σωτῆρα, σπαργάνοις εὐλημένον καί κείμενον ἐν Φάτνῃ».

«Ἀγαλλιάσθω οὐρανός, γῆ εὐφρανέσθω· ὅτι ἐτέχθη ἐπὶ γῆς, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, παρέχων τῷ κόσμῳ τὴν ἀπολύτρωσιν...».

Οὐράνιον μήνυμα πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς

γῆς ἀνήγγειλαν οἱ ἀγγελικὲς δυνάμεις. Ἐχε πλέον γεννηθεῖ στή Βηθλεέμ ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου. Τό Σπῆλαιον καί ἡ Φάτνη τόν εἶχαν δεχθεῖ, ἀλλὰ ὁ κόσμος ἦταν ἀπληροφόρητος. Ἐπρεπε νά μάθει τό εὐχάριστο γεγονός. Οἱ οὐράνιοι δυνάμεις φανέρωσαν στόν κόσμο ὅτι γεννιήθηκε ὁ Σωτήρ, ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος καί Δεσπότης.

Λήγες λέξεις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι σέ μᾶς τόσο γνωστὲς ἀπὸ τὴν παιδική μας ἡλικία, ὅσο οἱ λέξεις τοῦ ἀγγέλου κατὰ τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος μας πρὸς τοὺς ποιμένες «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ». (Λουκ. 2, 11). Αὐτό ὅμως συντελεῖ, ὥστε νά ἔχουμε συνιθίσει τὴν φράση

αυτή και να την αντιπαρερχόμαστε, χωρίς να προσέχουμε το βαθύτερο νόημά της. Η εορτή όμως της Γεννήσεως του Σωτήρος κάθε χρόνο μας δίνει την ευκαιρία για να προσέξουμε τις λέξεις αυτές του αγγέλου «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ».

Ποιός είναι αυτός ο Σωτήρας, ο οποίος γεννήθηκε για μας; Το βλέπουμε στη συνέχεια του χαρμοσύνου μηνύματος του Αγγέλου «ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος» (Λουκ. 2, 11).

Είναι αλήθεια πως οι άνθρωποι όλων των αιώνων επιθυμοῦσαν και ἀναζητοῦσαν ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς τους ἕνα Σωτήρα, ὁ ὁποῖος δά τοὺς ἐλύτρωνε ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς τους. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ἦταν ἐνοχοί. Ὅλοι οἱ λαοὶ ἦταν καταδικασμένοι καὶ ἐνοῶσαν βαθεῖα τὴν ἀπροσμέτρητη συμφορὰ τους. Ἦταν βυθισμένοι στὴν πλάνη καὶ τὸ σκοτάδι. Ἐλάτρευαν ψεύτικους καὶ ἀνύπαρκτους Θεοὺς. Ἦδικῶς παρέπαιαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἠχρεώθησαν σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ, «πεπληρωμένοι πάσῃ ἀδικία...», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος (Ρωμ. 1, 29). Πάθη καὶ κακιές συσσωρεύαν ἀδελιότητες, συμφορές καὶ κακοδαιμονία. Ἔτσι γεννήθηκε στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀνάγκη, ὁ πόθος καὶ ἡ προσδοκία ἑνός «σωτήρος», γιὰ νὰ τοὺς λυτρώσει ἀπὸ τὰ δεινὰ αὐτά. Ὅποιος διαβάξει τὰ ἱερά βιβλία τῶν ἀρχαίων λαῶν, βλέπει πως μιά κραυγὴ φρικτοῦ πόνου θγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων. Εἶναι ἡ κραυγὴ τοῦ πόνου τῆς πρωταρχικῆς ἁμαρτίας.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο δοῦν καὶ ἀόριστα ἔλεγαν οἱ χρῆσμοι τῶν ἐθνικῶν (εἰδωλολατρῶν), τὸ ἐκήρυτταν καθαρά καὶ συγκεκριμένα οἱ προφῆτες στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἔτσι ὁ προφῆτης Ἡσαΐας στὴν περίφημη προφητεία του καθορίζει ἀκόμη καὶ τὴν μπέρα, ἀπὸ τὴν ὁποία δά γεννηθεῖ, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα πού δά δοθεῖ στοῦ Σωτήρα. «Ἰδοὺ ἡ παρθένος, λέγει, ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ» (Ἠσ. 7, 14). Δηλ. Νά ἡ παρθένος δά συνλάβει ὑπερφυσικῶς καὶ δά γεννήσει υἱόν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τῆς αὐτοῦ δά εἶναι Ἑμμανουήλ, πού σημαίνει ὁ Θεός μαζί μας. Ὁ Χριστός, λοιπόν, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πού δά κατέβαινε στὴ γῆ καὶ δά γινόταν ἄνθρω-

πος, ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Σωτήρας ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ἡ χαρά γιὰ τὴν γέννησή Του δά ἦταν παγκόσμια καὶ δά πλημμύριζε ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Πράγματι βαθύ, μεγάλο καὶ ἀξιοθαύμαστο εἶναι τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἀπειθονόμενοι μὲ χαρά στοὺς ποιμένες ἔλεγαν: «Μὴ φοβεῖσθε· διότι σὰς φέρω εὐχάριστα νέα πού δά προξενήσουν μεγάλην χαράν εἰς ὅλον τὸν λαόν· γεννήθηκε σήμερα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ γιὰ σὰς Σωτήρ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστός Κύριος» (Λουκᾶ 2, 10-11).

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες

Κατὰ καιροὺς ἐμφανίστηκαν καὶ ἐμφανίζονται πολλοὶ ὡς σωτήρες· ὑπόσχονται τὴν σωτηρία, λύτρωση καὶ εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους· ὅμως ψεύδονται, πλανῶνται καὶ πλανοῦν. Πρόκειται γιὰ τοὺς ψευδοπροφῆτες· Αἰρετικούς, Νεοειδωλολάτρες, Σαεντολόγους, Μασσώνους, Μάγους, πλανητάρχες, Ὄργανισμούς, σκοτεινοὺς μηχανισμούς κ.ἄ., πού ἰδανικό τους εἶναι ἡ περιφρόνησι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐπιβολὴ μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας, πού νά κυριαρχεῖ ἐπάνω σὲ γονατισμένους λαοὺς-σκλάβους.

Ὅμως γιὰ μᾶς ἕνας εἶναι Σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Χριστός, «ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν» (Α' Τιμ. 2, 4). Διότι αὐτός θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά σωθοῦν καὶ νά λάβουν πλήρη γνώσι τῆς ἀληθείας. «Καὶ ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του εἰς θάνατον γιὰ μᾶς, γιὰ νά μᾶς ἐξαγοράσει ἀπὸ κάθε παράβασι τοῦ νόμου» (Τίτ. 2, 14).

Συνεπῶς ὀφείλουμε νά ἐγκολπωθοῦμε τὸν Ἰησοῦν ὡς Σωτήρα, διότι «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὐδὲ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. Ἀπ. 4, 12). Δὲν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ σὲ ὅλη τὴ γῆ, ἐκτός ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κανένα ἄλλο ὄνομα, τὸ ὁποῖο νά ἔχει δοθεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου δά σωθοῦμε ὅλοι ἐμεῖς.

Ἠλίας Γ. Χαματζόγλου

Εἶναι βέβαιο ὅτι πολλοί ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας γνωρίζουν ποιός εἶναι ὁ π. Λεωνίδας Παρασκευόπουλος. Αἰξίζει ὅμως νά δημοσιεύσουμε τό ἄρθρο τοῦ ἀγαπητοῦ μας Ἰωάννη Νικολαΐδη, σχετικό μέ τήν ζωή καί τό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ γέροντα, γιατί ἦταν ἓνα ἀπό τά ἰδρυτικά μέλη τοῦ Σωματείου μας.

Ἡ συντακτική ἐπιτροπή

Πατήρ Λεωνίδας Παρασκευόπουλος

πρ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης

(Συνοπτική παρουσίαση τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔργου του)

Ὁ μακαριστός πατήρ Λεωνίδας, ὁ ἡλεημένος ἀπό τόν Θεό καί ἀγαπημένος ἀπό τόν λαό τῆς Θεσσαλονίκης, γεννήθηκε τό 1904 στό Μάναρι, ἓνα ὄρεινó καί ἄγρονο χωριό τῆς Ἀρχαΐδας. Ἦταν τό πέμπτο ἀπό τά ἑννιά παιδιά τῆς οἰκογένειας. Ὁ παππούς του συγκαταλεγόταν στό παλικάρια τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Τό σπίτι τῶν Παρασκευοπουλαίων ἀκόμη σώζεται. Στήν μετώπη τῆς ἐξώθυρας μιά μικρή πλάκα ἔχει χαραγμένα ἓνα σταυρό καί τήν ἡμερομηνία «1862 4 Μαΐου».

Ὁ μικρός Λεωνίδας φοίτησε στό Δημοτικό Σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του, ἐνῶ παράλληλα ἔβασκε, ὅταν εἶχε καιρό, καί τά λίγα πρόβατα τῆς οἰκογένειας. Ὑστερα ἀπό διακοπή δύο χρόνων ὁ πατέρας του κυρ-Ἀντώνης τόν ἔστειλε στό Σχολαρχεῖο τῆς Τρίπολης, παρά τήν φτώχεια πού τόν ἔδερνε, καί στή συνέχεια στό Β' Γυμνάσιο, ἀπό ὅπου ἀποφοίτησε μέ Ἄριστα τό 1924.

Τό ἀκαδημαϊκό ἔτος 1924-25 ὁ π. Λεωνίδας ἐγγράφεται στή Θεολογική Σχολή τῶν Ἀθηνῶν καί συγχρόνως ἐργάζεται σ' ἓνα συμ-

βολαιογραφεῖο. Τότε γνωρίζει τήν Ἀδελφότητα Θεολόγων «Ἡ Ζωή». Ὡστόσο τό φθινόπωρο τοῦ 1925 διακόπτει προσωρινά τίς σπουδές του γιά νά ὑπηρετήσει ὡς στρατιώτης στό II σύνταγμα πεζικοῦ τῆς Τρίπολης ἐπί 18 μῆνες. Ἐντούτοις ἀνανεώνοντας κάθε χρόνο τήν ἐγγραφή του καί προσερχόμενος στίς τμηματικές ἐξετάσεις κατορθώνει νά πάρει τό πτυχίό του μέ Ἄριστα στίς 19-12-28. Στήν Ἀδελφότητα εἶχε προλάβει νά γνωρίσει τόν πολιοῦ γέροντα π. Εὐσέβιο Ματθόπουλο, ἀλλά οὐσιαστικός πατέρας, ὁδηγός καί ἐμπνευστής του στάθηκε ὁ νέος Προϊστάμενος π. Σεραφεῖμ Παπακώστας.

Μετά τή λήψη τοῦ πτυχίου ὁ π. Λεωνίδας ἄρχισε μέ πολύ ζῆλο τήν ἐκκλησιαστική δράση του μέ κύριο ἄξονα τήν ἱεραποστολή. Νεαρός ἀκόμη θεολόγος περιόδευσε σέ χωριά τῆς Θεσσαλίας καί μέ τόν ζωντανό του λόγο κέρδιζε πάντοτε καί τούς πιό δύσκολους ἀκροατές. Τό 1931 ἐπισκέφτηκε ὡς περιοδεύων ἱεροκήρυκας τήν Χίο. Ἡ παρουσία του καί ἡ δράση του ἐντυπωσίασε τούς πάντες, γι' αὐτό

τό 1932 χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος και τοποθετήθηκε ως μόνιμος ιεροκήρυκας στη Μητρόπολη Χίου. Εκεί εργάστηκε σχεδόν τέσσερα χρόνια, αλλά η μνήμη του έμεινε για δεκαετίες. Στα τέλη του 1935 με εντολή της Αδελφότητας μεταβαίνει στη Θεσσαλονίκη. Τό γεγονός αυτό μαρτυρεί πόση εμπιστοσύνη είχε ο π. Σεραφείμ στο πρόσωπο του νεότατου ακόμη π. Λεωνίδα. Έτσι άρχισε τό μεγαλεπήβολο έργο του στην πόλη μας, πού κράτησε περίπου μισόν αιώνα και σημείωσε τή γνωστή εκπληκτική καρποφορία.

Στά τέλη του 1935 η πόλη του Αγίου Δημητρίου είχε ελεύθερο βίο μόλις 23 χρόνων και επιπλέον στό μεσοδιάστημα αυτό είχε περάσει δύο σοβαρές δοκιμασίες: τήν πυρκαγιά του 1917 και τό κύμα της προσφυγιάς του 1922-24. Ήταν δηλ. μία τραυματισμένη πολιτεία. Μητροπολίτης στην εκκλησία των Θεσσαλονικέων τότε ήταν ο αείμνηστος Γεννάδιος, σημαντική εκκλησιαστική προσωπικότητα, πού έποίμανε τόν λαό επί 39 χρόνια, από τό 1912 ως τό 1951. Ο Γεννάδιος τό καλοκαίρι του 1936 χειροτόνησε σέ πρεσβύτερο τόν π. Λεωνίδα και τόν κατέστησε αρχιμανδρίτη δίνοντάς του τήν ελευθερία κάθε πρωτοβουλίας και δράσης. Έτσι ο ζηλωτής αρχιμανδρίτης ξεκίνησε τό έργο του θεμελιώνοντας γερά τό χριστιανικό κίνημα της Θεσσαλονίκης και της γύρω περιοχής. Φλογερά κηρύγματα στους διάφορους ναούς και Έσπερινή όμιλία κάθε Κυριακή στον ναό της Αχειροποιήτου.

Παράλληλα μ' ένα μικρό έπιτελείο συνεργατών-λήγων νέων χριστιανών επιστημόνων-επιδόθηκε στην πνευματική καθοδήγηση της νέας γενιάς οργανώνοντας τά κατηχητικά σχολεία σέ τριτοβάθμια βάση: κατώτερα, μέσα, ανώτερα. Έπρόκειτο γιά ένα αγώνα αληθινής προσφοράς στη νεολαία, μακριά από όποιεσδήποτε πολιτικές σκοπιμότητες. Ο λαός αγάπησε τά κατηχητικά σχολεία και έμπι-

στευόταν σ' αυτά τά παιδιά του. Μιά έγγυηση γνήσιας παιδείας, σύμφωνης μέ τίς παραδόσεις του Γένους. Φυσικά δέν έλειψαν και οι αντιδράσεις. Αλλά ο π. Λεωνίδας είχε τό σθένος νά τίς παρακάμπτει.

Όστόσο δέν άργησαν νά φανούν στον έθνικό όρίζοντα τά πρώτα σύννεφα του πολέμου. Τό 1939 ο π. Λεωνίδας πήρε εντολή νά περιοδεύσει στους νομούς Κοζάνης και Καστοριάς. Σκοπός, η ενίσχυση του θρησκευτικού και έθνικού φρονήματος του άκρικού λαού. Στην άποστολή του αυτή σημείωσε πολλήν έπιτυχία μέ τή δύναμη του λόγου πού διέδετε. Στόν έλληνοϊταλικό πόλεμο του 1940-41, πού ακολούθησε, έπιστρατεύτηκε ως έφεδρος λοχαγός στό 16ο σύνταγμα πεζικού και υπηρέτησε στην πρώτη γραμμή ως στρατιωτικός ιερέας. Στάθηκε έμφυχωτής η παρηγορητής εκατοντάδων στρατιωτών και αξιωματικών. Όταν επέστρεψε από τό μέτωπο, η Θεσσαλονίκη ήταν ήδη υπό τό πέλμα των Γερμανών.

Τότε μέ πρωτοβουλία δική του και υπό τήν εύλογία του μητροπολίτη Γενναδίου άρχισαν νά οργανώνονται τά συσσίτια των κατηχητικών σχολείων. Ξεκίνησαν μέ έφτά εργαζόμενους νέους και κατέληξαν σέ 7.000 σιτιζόμενους. Μικροί και μεγάλοι μαθητές και φοιτητές, αγόρια και κορίτσια, καθώς και άλλοι πένητες η και περαστικοί, έβρισκαν εκεί ένα ζεστό πιάτο φαγητού κάθε μέρα. Αυτό τούς κράτησε στη ζωή. Τό έπιβλητικό αυτό πλήθος των σιτιζόμενων ήταν κατανεμημένο σέ όχτώ μικρότερες η μεγαλύτερες έστίες από τή δυτική ως τήν ανατολική Θεσσαλονίκη. Φυσικά δέν έλειπε και η πνευματική τροφодοσία πού στήριζε τή νεότητα. Πρόκειται έπομένως γιά έργο τεράστιο, μία αληθινή αντίσταση κατά του κατακτητή, πού άπαιτούσε εργασία άκαταπόνητη, προνοητικότητα, σωστή διαχείριση, τιμιότητα και προπαντός δυσία. Πρωταρχικοί συνεργάτες του π. Λεωνίδα

στάθηκαν ὁ Ἀθανάσιος Φραγκόπουλος, λαϊκός θεολόγος μέ σπάνια διοικητικά προσόντα, καί ὁ γλυκὺς π. Φώτιος Σταματούπουλος, ἀμφότεροι μέλη τῆς Ἀδελφότητας «Ζωή». Ἀσφαλῶς πρόσφεραν τίς ὑπηρεσίες τους καί πολλοί ἄλλοι πού δέν εἶναι δυνατόν νά μνημονευτοῦν ἐδῶ. Κάνω ἐξαίρεση γιά τόν συμβολαιογράφο Ἀλκιβιάδη Τζούφη.

Μετά τήν ἀπελευθέρωση ὁ π. Λεωνίδας ἐπιδόθηκε στό καθαρά πνευματικό ἔργο του, ὅπως τό ἐπέβαλλαν οἱ καιροί. Ἔργο ἀγάπης καί δυσίας. Ἔργο ἐπανευαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τό χριστιανικό νεοελληνικό κίνημα στή Θεσσαλονίκη γνώρισε γιά πάνω ἀπό 20 χρόνια μιά ἀνθιση μοναδική. Ἡγέτης ὁ π. Λεωνίδας καί ἀπό κοντά οἱ ἀξιοί συνεργάτες του. Κατηχητικά σχολεῖα, μαθητικές ομάδες, φοιτητικό κίνημα, οἰκοτροφεῖα, βιβλιοθήκες, χορωδίες, κατασκηνώσεις, ἐξορμήσεις στό ὑπαίθρο, ψιχαγωγία ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἐπιστημονικός τομέας μέ ἐμεραση στούς ἐκπαιδευτικούς κλάδους, διαλέξεις μέ διακεκριμένους ὁμιλητές, λατρευτική ζωή, παντοῦ «παλμός κι ἀγώνας μας, τ' αὐριο νά πλάσουμε καλύτερο ἀπ' τό χτές». Ἀποτέλεσμα: Δέν ὑπῆρχε πνευματικός ἢ ἐπαγγελματικός χώρος, πού νά μὴ στελεχώνονταν ἀπό ἀνθρώπους πού σέ κάποια φάση τῆς ζωῆς τους στάθηκαν μέλη τῆς «κινήσεως». Ἐκκλησία, ἐκπαίδευση, υἰεῖα, τεχνολογία, ἐμπόριο, νεανικοὶ τομεῖς δράσεως ζωογονήθηκαν μέ μιά νέα πνοή, νέα ὁρμή. Τέλος ἀξιόλογη ὑπῆρξε ἡ συμμετοχή τοῦ πατρός Λεωνίδα καί στό ραδιόφωνο τῆς ἐποχῆς. Οἱ ὁμιλίες του σέ πανελλήνια κλίμακα εἶχαν μιά ἀκροαματικότητα ἀξεπέραστη.

Γιά τό λόγο αὐτό, ὅταν ἐξελέγη, χωρίς νά τό ἐπιδιώξει ὁ ἴδιος, μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, τό 1968, ὁ λαός πανηγύρισε εὐλικρινά. Τό θεώρησε σάν μιά φυσική κατάληξη τῆς ἀνυπολόγιστης προσφορᾶς του. Τό ἐπισκο-

πικό του ἔργο, πλούσιο καί πολυεδρικό, δέν μπορεῖ βέβαια νά καταγραφεῖ ἐδῶ. Παρά τήν κατασφυοκράντηση πού δέχτηκε ἐκ τῶν ὑπέρων, μένει στή μνήμη τῶν πνευματικῶν παιδιῶν του. Τό βέβαιο ὅμως εἶναι ὅτι στίς 11-7-74, παραμονές τοῦ πραξικοπήματος στήν Κύπρο, ἡ δικτατορία ἐξεδρόνισε μαζί μέ ἄλλους ἑνδεκα ἐκλεκτούς ἐπισκόπους καί τόν π. Λεωνίδα. Τότε ἐκεῖνος ἀποσύρθηκε στό εὐτελές σπιτάκι πού τοῦ παρεχώρησε ὁ σύλλογος «Ἀπόστολος Παῦλος» καί, ὕστερα ἀπό ἓνα διάλειμμα γιά αὐτοσυγκέντρωση, συνέχισε νά ἐργάζεται ὑπέρ τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης σέ νέους τομεῖς. Ἐτσι ἱδρύσε τά λαμπρά Ἐκπαιδευτήρια «Ἀπόστολος Παῦλος» καί τό Καρδιολογικό Κέντρο. Ὁ ἐνδουσιασμός του εἶχε μιά νεανική δυναμική.

Ὁ πατήρ Λεωνίδας Παρασκευόπουλος, πρ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀγωνιστής, παρέδωσε τό πνεῦμα του εἰρηνικά στόν Πλάστη του στίς 27 Ἀπριλίου 1984 σέ ἡλικία 80 ἐτῶν. Ἐφυγε ἀπό τόν κόσμον αὐτό πάμφτωχος. Γι' αὐτό καί ἡ ιδιόχειρη διαθήκη του ἀποτελεῖ ἓνα κλασικά λιτό κείμενο. Ὑστερα ἀπό ἓνα τριήμερο προσκύνημα τοῦ λαοῦ στό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Βασιλείου στά Ἐκπαιδευτήρια, ἐψάλη ἡ ἐξόδιος Ἀκολουθία στίς 30-4-84. Ἡ πολιτεία τόν ἀγνόησε. Τόν συνόδευσαν ὅμως ἓνα μέγα πλῆθος λαοῦ ἀπό 20.000 τουλάχιστον ἀνθρώπους. Τί ὄγκος ἀνθρώπων θά μαζευόταν ἄραγε, ἂν ἡ ἀκολουθία τελούνταν, σ' ἓναν κεντρικό ναό τῆς Θεσσαλονίκης; Οἱ παριστάμενοι πάντως τόν ἐκλάψαν καί τόν ἀποχαιρέτησαν μέ τόν ἀναστάσιμο θριαμβευτικό παιάνα «Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...». Ἦταν, βλέπετε, ἡ Δευτέρα μετά τήν Κυριακή τοῦ Ὠωμᾶ.

Ι.Α.Νικολαΐδης

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟΥ

«Τό ὑμῶν περίσσευμα εἰς τό ἐκείνων ὑστέρημα...» (Β' Κορινθ. ν' 13)

Ὅπως πολύ σωστά ἐλέχθη δέν ὑπάρχει ἡμέρα τοῦ χρόνου πού νά μὴν εἶναι ἀφιερωμένη σέ κάτι: Παγκόσμια Ἡμέρα τῆς Μητέρας, τοῦ Πατέρα, τοῦ Παιδιοῦ, τοῦ Περιβάλλοντος, κατά τῆς θανατικῆς ποινῆς, τοῦ εἰτζ, δόχως αὐτοκίνητο... καί ὁ κατάλογος δέν ἔχει τελειωμό. Μιά Παγκόσμια Ἡμέρα ὑποτίθεται πώς εἶναι εὐκαιρία γιά ἐνημέρωση, εὐαισθητοποίηση, ὄχι μόνο γιά διαγνώματα, συνέδρια, τηλεοπτικά ἀφιερῶματα, ὑποσχέσεις καί ἐπίδειξη ὑποκρισίας σέ οἰκουμένη κλίμακα. Πρό ἡμερῶν γιορτάσαμε τήν Παγκόσμια Ἡμέρα Ἐπισιτισμοῦ καί μάθαμε, ἀπό ἐπίσημα χεῖλη, πόσα ἑκατομμύρια συνάνθρωποι μας πῆγαν γιά ὕπνο μέ ἄδειο στομάχι. Ὅπως ἀνακοίνωσε ὁ Παγκόσμιος Ὁργανισμός Τροφίμων καί Γεωργίας τοῦ Ο.Η.Ε. (FAO), τό πρόβλημα τῆς πείνας ἔχει ἐπιδεινωθεῖ. Σήμερα πλῆττει 923 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους δηλαδή 75 ἑκατομμύρια περισσότερους ἀπό ὅτι τό 2007. Καί ὅμως ἡ γῆ μας δά μποροῦσε νά θρέψη πολλαπλάσιο πληθυσμό. Δέν λείπουν τά ὕλικά ἀγαθά. Ἀπουσιάζει ἡ ἀγάπη. Κυριαρχεῖ ἡ ἀπληστία. Δέν μίλησε στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων τό σάλπισμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καί τῆς ἀφειδώλευτης προσφοράς, ὅπως τό διακήρυξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Τό ὑμῶν περίσσευμα εἰς τό ἐκείνων ὑστέρημα... ὅπως γένηται ἰσότης» (Β' Κορινθ. ν' 13-14).

Περιοδικό «ΖΩΗ», ἀριθ. 4174

Συνέντευξη τοῦ προέδρου τῆς Μέρимας τῶν πτωχῶν μέ δημοσιογράφο τῆς Ἐφημερίδος «Λυγελιοφόρος».

Κρέας κάθε... Χριστιοῦγεννα καί Πάσχα

Μιλῶντας μέ τόν Ἡλία Χαμαμτζόγλου, πρόεδρο τῆς «Μέρимας Φτωχῶν», ενός ἀπό τοὺς σημαντικότερους μὴ κερδοσκοπικούς ὁργανισμούς στή Θεσσαλονίκη, μέ 42 χρόνια ζωῆς, πάνω ἀπό 250 ἐνεργά μέλη καί ἀναρτιζομένους δωρητές, δέ δά μπορούσα νά μὴ σταδῶ στό μέγεθος τοῦ προβλήματος. «Ἐχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις, ὅπου ὁλόκληρες οἰκογένειες τρῶνε κρέας μόνο Χριστιοῦγεννα καί Πάσχα μέ τά χρήματα πού τοὺς διαδέτει γιά τό σκοπό αὐτό ἐκεῖνες τίς μέρες ἡ «Μέρимας».

Ἀπό τά πάμπολλα παραδείγματα πού μοῦ ἀνέφερε ὁ κ. Χαμαμτζόγλου μέ συγκίνησε περισσότερο αὐτό μίας κυρίας μέ 300 εὐρώ σύνταξη καί μέ ἕνα γιό 35 χρόνων, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπό ἐπιληψία. Ὅταν τήν ἐπισκέφθηκε ἡ «Μέρимας», δέν εἶχε 10 εὐρώ γιά νά ἀγοράσει στό γιό της ἕνα ζηνγάρι παπούτσια ἀπό τή λαϊκή ἀγορά. Καί πῶς δά ἦταν σέ θέση νά τά ἀγοράσει ἄλλωστε, ἀφοῦ στό πορτοφόλι της εἶχε μόλις 3 εὐρώ γιά τά ψώνια τῆς ἡμέρας!

Προβληματισμένος εἰδείξε ὁ πρόεδρος τῆς «Μέρимας Φτωχῶν» γιά τό ζήτημα τῶν ἀστέγων, καθὼς, ὅπως ἀνέφερε: «Ὁ δῆμος καί ἡ νομαρχία ἔχουν οἰκήματα στά ὁποῖα μπορεῖ νά καταφύγει ἕνας ἄστεγος, ἀλλά ἀκόμη δέν ὑπάρχει μία μόνιμη λύση στό πρόβλημα».

Ἡ κουβέντα μας μέ τόν κ. Χαμαμτζόγλου ἐκλείσε μέ μία λέξη «κλειδί» πού λίγο πολύ μᾶς ἀφορᾶ ὅλους: «Εὐαισθητοποίηση. Μόλις τήν ἀποκτήσουμε, τότε μόνο δά ἀρχίσουν νά ἔρχονται καί οἱ οὐσιαστικές λύσεις σέ αὐτό τό κοινωνικό πρόβλημα».

Υ Π Ε Ρ Η Φ Α Ν Ε Ι Α

τό Γενικό Έπιτελεῖο τῶν παθῶν

- Γέροντα, ἔχω ζήλεια, μνησικακία, κατακρίνω, θυμώνω...
- Ἡ ζήλεια, ἡ κατάκρισις, ὁ θυμός, ἡ μνησικακία κ.λ.π., ὅλα ἀπό τὴν ὑπερηφάνεια ξεκινοῦν. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι τὸ Γενικό Έπιτελεῖο ὅλων τῶν παθῶν. Ἄν λοιπὸν χτυπήσῃς τὴν ὑπερηφάνεια, χτυπᾷς ὅλα τὰ πάθη καὶ ἔρχεται μέσα σου ἡ ταπείνωση καὶ ἡ ἀγάπη. Γι' αὐτό, νομίζω, ἀρκετὸ εἶναι νὰ ἀσχοληθῇς ἢ μᾶλλον νὰ ἀνοίξῃς μέτωπο μάχης μετὰ τὴν ὑπερηφάνεια· νὰ στρέψῃς ὅλα τὰ πυρὰ πρὸς τὸ κάστρο τῆς ὑπερηφανείας, τὸ ὁποῖο μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεό. Βλέπεις, ὅταν ὁ ἐχθρὸς πολεμᾷ ἓνα κράτος, τίς περισσότερες δυνάμεις δά τίς στείλῃ νὰ χτυπήσουν τὴν πρωτεύουσα. Μία βόμβα ἂν ρίξῃ στὴν πρωτεύουσα καὶ τὴν καταστρέψῃ, πᾶει μετὰ, κατέστρεψε ὅλο τὸ κράτος.

Πάθη καὶ ἀρετές, Γέροντα Παΐσιου Ἀγιορείτου, 5ος τ. σ.59

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὴν 12η Νοεμβρίου στὸν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου (Ἄνω Τούμπα), ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία στὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ προστάτου τοῦ Σωματείου μας.

Πολλὰ μέλη καὶ δωρητὲς ἐτίμησαν μετ' εὐλάβειας καὶ πολλῇ ἀγάπῃ τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου μας. Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία ἐτελέσθη ἀρτοκλασία καὶ μνημόσυνο γιὰ τοὺς κεκοιμημένους ἐν Κυρίῳ ἀδελφούς μας, πρῶην μέλη τοῦ Δ.Σ., μέλη καὶ δωρητὲς τοῦ Σωματείου μας, οἱ ὅποιοι ἀγάπησαν καὶ ποικιλοτρόπως ἐργάσθηκαν, γιὰ νὰ βελτιώσουν καὶ πλουτίσουν τὸ ἔργο τῆς φιλανθρωπίας στοὺς δοκιμαζομένους ἀδελφούς μας.

ΔΩΡΕΕΣ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

- Τάκης καὶ Μαίρη Γεωργαλᾶ εἰς μνήμην Νικολάου Καρύδα 50 €
- Ἑλσα Χ" Κυριακοῦ εἰς μνήμην Νικολάου Καρύδα 70€
- Τάκης καὶ Τζόα Δασύλα 70€ εἰς μνήμην Νικολάου Καρύδα 70 €

Τό Δ.Σ. τοῦ Σωματείου μας καὶ οἱ βοηθούμενοί του, εὐχονται ὁλόψυχα στοὺς ἀγαπητοὺς τους συνεργάτες καὶ τίς οἰκογένειές τους, εὐλογημένα Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος χαρούμενο καὶ εἰρηνικό παρά τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μας.

Τό Διοικητικό Συμβούλιο